

[Geert-Jørgensen.] stands Sparekasse, hvad han paa det Tidspunkt var pligtig til. Han fik en Bøde, husker jeg ret, paa et Par Tusind Kroner.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem bevæger sig noget for langt bort fra Sagen:

Geert-Jørgensen: Jeg vil gerne minde om, at i det tredie Punkt af Forespørgselen tales der bl. a. om Ministrenes Ansvar; ogsaa om, hvorvidt den nuværende Statsminister føler sit Ansvar. Da der gik Bud ud over Landet om, at der var sket denne Ulykke i Centraladministrationen, hvor en højt betroet Embedsmand havde begaaet det, der nu er mindet tilstrækkeligt om i Dag, og som jeg ikke i Øjeblikket skal dvæle nærmere ved, saa bragte det Forførdelse og Sorg og Skam over Landet. Den Slags Ting rammer haardt, det rammer alle danske Mennesker. Vi føler det som blev der sat en Plet paa Danmarks Navn overfor Ulandet. Vi har oplevet meget i den Henseende i Efterkrigstiden, men indenfor Centraladministrationen havde man endnu aldrig oplevet noget saadant. De, der har været Embedsmænd her i Landet, vil snarere vide, at man somme Tider syntes, at man i Centraladministrationen endog gik for vidt i Pertentlighed. Det er jo det, der har skabt Udtrykket „Hr. Kontorius“. Det var, som om Embedsmændene ogsaa gav sig af med Smaating. Men paa den anden Side, dette, at de gav sig af med disse Smaating, bevirkede alligevel en vis Tryghedsfølelse, for man gik ud fra, at Sagerne virkelig blev behandlet til Bunds. Men med Arendrup-Affæren faldt hele denne Tankegang, at man kunde være helt tryk overfor Centraladministrationen, til Jorden. En Embedsmand kunde stjæle og forbruge til Solderi paa Natrestaurationer i Selskab med tvivlsomme Damer, eller maaske navnlig med utvivlsomme „Damer“, $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det syntes at aabenbare Korruption indenfor selve Centraladministrationen, og det er sikkert nok, at det omkring i Landet hos uhyre mange Mennesker skabte den Tro, at der var Korruption indenfor Centraladministrationen. Der er mange Mennesker, som endnu gaar med denne Tankegang, at der er noget uhyre raaddent der. Jeg vil da gerne sige, at fordi en Embedsmand har vist sig som en uhæderlig og uærlig Mand, vilde det være ganske Uret derudfra at bedømme hele den øvrige Centraladministration, og jeg

for mit Vedkommende holder mig det længst mulige overbevist om, at der ikke er Korruption i Centraladministrationen, men at dette er et Undtagelsestilfælde, en af den Slags Ting, man siger kan finde Sted selv i de hæderligste Familier; men der er sket og kan altsaa ske saadanne slemme Ting som dem, her er kommet for Dagen, og som overbeviser om, at der sker grov Forsømmelighed med Hensyn til Centraladministrationen.

Nu ligger Sagen jo aabenbar for Dagen gennem Rigsadvokatens Undersøgelser, og disse Undersøgelser ligger klart ikke alene for dette høje Tings Medlemmer, men i Virkeligheden for hele det danske Folk. Men nu bliver Spørgsmaalet, hvilket Ansvar Ministrene har. De ærede Ordførere for de forskellige Partier har dvælet meget ved Departementschef Dalhoffs Ansvar, men Spørgsmaalet er da virkelig ogsaa, hvilket Ansvar Ministrene har i et Tilfælde som dette. De maa i hvert Tilfælde have Ansvar for, at Administrationen udføres i Overensstemmelse med bestaaende Love; de maa ogsaa have Ansvar for, at kun de Udgifter afholdes, som er bevilget paa Finansloven. De maa ogsaa have Ansvar for, at Budgetterne lægges i Overensstemmelse med, hvad der er rimeligt og forsvarligt, efter et fornuftigt Skøn over, hvad man tidligere har anvendt i Administrationen paa de samme Poster og i Sammenligning med andre Grene af Administrationen af samme Størrelse, og hvor Embedsmænd kræver særlig store Beløb til Administrationen, vil en Minister vel ogsaa have Pligt til at undersøge, om der eventuelt skjuler sig Fiksfakerier eller maaske endog Uredelighed derunder. Det var Napoleon, der en Gang skabte Ministerialsystemet (Latter), det er da ikke noget at le ad, det var meget klogt af ham. Han skabte Ministerialsystemet som Afløsning af Kollegialsystemet. I Kollegialsystemet gik det saaledes til, at en Samling Embedsmænd traf Beslutninger, men i Ministerialsystemet fik hver Forvaltningsgren en Minister som Chef og som ansvarlig Chef. Systemet virkede godt, Ministrene passede deres Sager under Ansvar for Kejseren, og fransk Statsforfatning blev Mønster over hele Europa. Med Demokratiets Gennembrud optog dette Ministerialsystemet paa sit Program. Forvaltningen blev ledet af Ministeren, som var ansvarlig overfor Konge og Folk og Rigsdag, det vil sige, at han med Kongens og Folkets Tillid skulde sættes i Spidsen for Administrationen og være ansvarlig